

Menniskans sorgelofnad,
förväxlad i himmelsk
glädie. Betrachtad då ...
her...

Bonstorff, Christophorus Petri,

1 Ic 1697 Lund, Jacob

National Library
of Sweden

8
30/53
Henniskians Sorge Lesnad/
Förwärlad i Himmelsk Glädie.

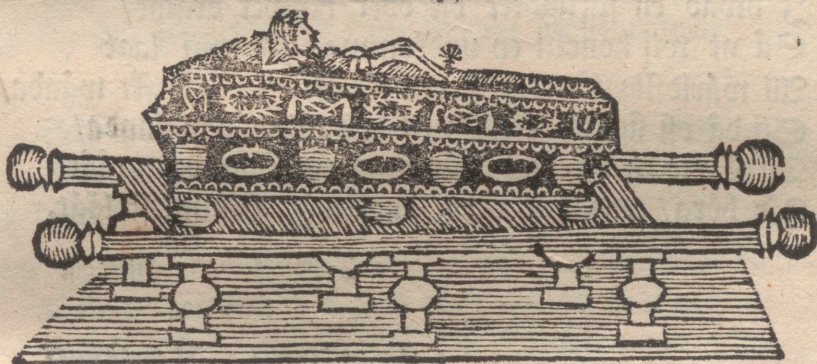
Betrachtad

Då
Ehrewördig och Högwällärde Herren

Her: M. J A C O B

L M R D /

Mycket berömlige PASTOR i Bierno Sochn/ uthi
Högtförnänt Solckz närwaro begrofs
den 24. Februarii
Anno 1697.

*****
Tryckt i A B D hoos J. W. L.

30

31

En Klagan som nu hörs i hwarje vrå och
våning/
Är stickat så/ at den skall straffa utan skoning
Af den i högden boor/ oss arme syndare/
Som synda framgent fort och blij meenedare/
Oachtad alt det straf/ som på oss hafwer stannat/
För synden/ hwilckens straf i skriften warder sannat:
Den första. dyran tijd är/ ock det andra nåst/
Här Bort-Död Lärda Mån/ som hafwa kunnat bäst/
Med tahl och nyriskt sligt/ til syndsens kånst/ oss föra:
Ja! de haa kunnat och/ med sina Böner göra/
GUD moot oss blijd igen/ så at den sargadt haar/
Oss/ heela skull igen/ och gifw oss glädie daar.
Betänckom dershör nu/ wij som här åter lefwe/
Och argheet/ annat sligt/ moot GUD och Nästan drifwa
I hwad en farligheet/ oss ödet hafwer bracht/
Så at wij honom ey undkomma/ för wij lagt
All wärldslig tanckar bort/ och oss til himbliskt wända/
Sij då oss signar GUD; til des wij hädan lända/
Til Ewig Frögdesaal/ där man ey Sorg och gråat/
Sår höra/ men där mot/ en Ewig Himmelsk läät.

I första hast ensaldigt
frambrog

CHRISTOPH. Bonstorf.

P. F.

Qverela Viduæ.

Ruth. 1, 20.

Then Allwäldige hafwer swärliga be-
dröfwat mig.

Ach! GUD af allwijs råð / tu hafwer från mig
tagit /
Min hertans kärste vän / mitt hufvud och
Förwar /
Och mig med min Småa Barn / i sorgen lem-
nat qwar

Ach! deras kärste Jaar / til Jorden har tu slagit.

Så at de Jaar haa mist / när de skul' bäst behöfwa
Det mig hårdt qwällia månd / ock at iag Enckia är /
Här worden hjelpelöds och wärnlöds sitter här.

Sij det är / hwarför wij / nu storligt oß bedröfwa.

Ach hiert beängslad Stånd / som så mitt sinne särar

Jag mist min käre Man / utaf mitt Ehta boo /

Den utbi nöd och Lust / til mig bar kärlekz troo /

En kan en ögon min / sig hålla ifrån Tårar:

Jag seer det gör mig ondt / när barnen min måst' mista /

Sin käre Jaher som dem sin hjelp alt godt betedt /

Hoos dem en någon tijd / har funnit något ledt /

En rinna tårars flod af sorg will hiertat brista.

Och

Och fast tu faae nu bort och mehr en hoos mig blifwer?
 Så blije doch en hoos mig tin liufwa kärlet döo
 Jag täncker doch på dig i denna Enckio: nöo/
 Som iag til Teckn här/ tit namn i hiertat skrifer:
 Städz skall iag tacka dig/ så länge iag här qwidder
 Måst iag och wara nögd/ hwad giort den gode GUD/
 Til des han ochsä mig/ uti sin Brudgum skrud/
 Håån rucker/ det är som iag/ här frijmodigt bijder.
 Sof sött tu liufwe Wån/ den wågen måst tu wandra/
 Som tu ån aldrig gådt/ ell: mehra går. Fahr wäll!
 Enår min stund är uth/ O JESU tag min Siäl/
 Ut iag må dig så see/ ibland GUDS Helgon andra.

Den Wåhlsalige Herren til Ehre: Minne och
 det Sorgbundna huse til tröst
 Lemnade dese rader

GUSTAVUS CAZANUS
 G. F.

